

Metafísica II

Propietats, identitat i canvi

Primavera, 2025

*Aquests apunts poden contenir imprecisions.
No són substitut d'anar a classe, ni pretenen suplir la docència.*

Metafísica II

- 1 -

El debat sobre les propietats

Professora: Marta Campdelacreu Arques (marta_campdelacreu@ub.edu)

1.1 Introducció

La *neu*, la *pissarra de classe* i el *full net* són tres objectes particulars que semblen compartir una característica: la blancor. No comparteixen, en canvi, la fredor. D'aquí sorgeix el debat sobre les propietats: l'observació que hi ha objectes que comparteixen, o no, certs aspectes.

Sorgeix la pregunta: **existeixen aquestes entitats?**

Problema ontològic
Qüestiona l' existència d'una entitat.

Figura 1. Problema ontològic

Suposant que l'entitat compartida existeix, la **metafísica** es pregunta per la seva **naturalesa**.

1.2 Arguments a favor de l'existència de les propietats

El primer pas vers resoldre el misteri és la **intuïció**. Tanmateix, hi ha moltes ocasions on el sentit comú s'equivoca. Així, *per què no s'hauria d'equivocar en assumir l'existència de les propietats?*

Argumentar que les propietats existeixen perquè la intuïció així ho indica és molt **feble**.

1.1.1 L'argument de l'un sobre els molts (o el problema dels universals)

L'argument de l'un sobre els molts és de tipus **ontològic** o **metafísic**.

L'un sobre els molts	
Supòsit	L'existència dels particulars (objectes com <i>camions</i> o <i>culleretes</i>); almenys, alguns.
Fet 1	L'observació o l' experiència indica (justifica) que molts particulars comparteixen la mateixa característica: són exemplars d'un mateix <i>tipus</i> .
Fet 2	No es pot donar compte del Fet 1 només acceptant l'existència dels particulars, objectes, exemplars.
Conclusió	A part dels particulars, existeixen les propietats (<i>tipus, característiques</i>).

Figura 2. L'argument de l'un sobre els molts

Els **particulars** només poden existir en **un** lloc; però les **propietats** poden aparèixer en **múltiples** instàncies alhora. D'aquí li ve el nom: l'*una propietat* sobre els *molts particulars*.

1.1.2 Argument de la referència

L'argument de la **referència** és de tipus **semàntic**. Se subdivideix en dos sub-arguments:

Predicats	Es basa en enunciats com:		L'Emma	és humana
	Assumpció	Una teoria semàntica que postula que cada entitat lingüística refereix alguna cosa.	Terme singular que refereix l'Emma.	Predicat que refereix una propietat.
	No sembla que es puguin utilitzar objectes per predicar propietats: els objectes són entitats singulars, però els predicats atribueixen la mateixa cosa a diferents objectes.			
	Dos particulars no són problemàtics; ho són les oracions que combinen termes diferents.		Hèssper	és Fòsfor
			Terme singular.	Terme singular.
	Teoria semàntica resultant	Els termes singulars refereixen objectes, els predicats refereixen a les propietats (atribuïdes als objectes).		
Termes singulars abstractes	Els mots marcats són termes singulars abstractes: no refereixen un objecte singular.		El vermell s'assembla més al taronja que al blau.	
			El verd és un color.	
			La humilitat és una virtut.	
	Assumpció	Una teoria semàntica segons la qual les expressions en les quals es divideixen les oracions refereixen alguna entitat.		
	Però la contribució de vermell, taronja o humilitat és difícil d'explicar en termes d'objectes.			
	Proposta	Pels termes singulars abstractes el referent és una propietat.		
	També mostra que les propietats poden tenir propietats.			

Figura 3. Sub-arguments de l'argument de la referència

Un dels aspectes més difícils d'explicar és que una cosa estigui en més d'una cosa alhora.

1.1.3 Argument de la quantificació

Quantificació		
Supòsit	La teoria sobre el compromís ontològic dicta que s'està compromesa amb l'existència de les entitats sobre les quals es quantifica (<i>diem, pressuposem, que existeixen</i>) quan es fan afirmacions vertaderes .	
Exemples	<i>La Maria té les mateixes virtuts que els seus pares.</i>	Mostren compromís ontològic vers les <i>virtuts</i> , els <i>colors</i> , les <i>característiques adquirides</i> ...
	<i>Els vestits que estaven a l'amari eren del mateix color.</i>	
	<i>Les característiques adquirides no s'hereten.</i>	
Conclusió	Els compromisos ontològics no semblen objectes particulars.	
	Les propietats són les millors candidates per a aquestes entitats.	

Figura 4. L'argument de la quantificació

1.3 Rols de les propietats

Per presentar una **teoria sobre alguna entitat**, primer cal una caracterització mínima d'allò sobre el qual es vol donar una teoria: en aquest cas, una llista de **rols típicament atribuïts a les propietats**. Al llarg de la investigació es prenen compromisos (*importància, inconsistències*).

L'un sobre molts	Les propietats són allò que diferents objectes poden tenir en comú .
	Les propietats determinen similituds entre objectes
Predicats	Són el valor semàntic dels predicats .
Termes singulars abstractes	Són els valors semàntics dels termes singulars abstractes .

Figura 5. Rols de les propietats en base als arguments anteriors

D'altres rols típicament assignats a les propietats inclouen:

Les propietats fonamenten del fenomen de la duplicació	Les propietats fonamenten els poders causals dels objectes
Dos objectes que comparteixen les mateixes propietats són duplicats perfectes.	Les propietats que un objecte té determinen els poders causals que té l'objecte.

Figura 6. D'altres rols

1.4 Universals

Dir que les **propietats són universals** pertany a la teoria **filo-sociològicament** més rellevant.

Transcendentals	Immanents
Existeixen de manera separada dels particulars que les exemplifiquen.	Existeixen en particulars que les exemplifiquen.
<i>Plató, Russell...</i>	<i>Aristòtil, Armstrong...</i>

Figura 7. Maneres d'entendre les entitats universals

1.4.1 Universals transcendentals

Formes	Diferents a les entitats particulars en les quals participen .		
Món abstracte	No existeixen en el món sensible, l'espai-temps.		
Exemplificacions	No es perceben en elles mateixes a través dels sentits .		
	Es percep el <i>blanc</i> del full o de la neu, però no se'n percep la forma: la <i>blancor</i> .		
Teories	No existeixen de la mateixa manera que els objectes particulars.		
	Plató	Són més reals : les formes constitueixen la realitat vertadera de la qual el món dels sentits és una mera imitació.	
	Russell	No existeixen de la mateixa manera, però són igual de reals .	
		Existir de manera concreta	Ocupar una regió espai-temporal; estar involucrat en les relacions causals; estar subjecte als canvis ; poder ser percebut pels sentits.
		Existir de manera abstracta	Existir de manera etèria , sense ocupar un espai; no estar involucrat en les relacions causals; no poder ser percebut pels sentits. Poden ser independents de la ment.

Figura 8. Universals transcendentals

Són **formes**: diferents a les entitats **particulars** en les quals **participen**. No existeixen en l'espai-temps (el món sensible), sinó en el **món abstracte** de les formes. No es perceben en elles mateixes a través dels sentits: se'n veuen **exemplificacions**.

1.4.2 Universals immanents

Categories d'entitats	Particulars	Posseeixen o exemplifiquen els universals.
	Universals	Immanents als particulars.
		Múltiplement localitzats en l'espai i el temps, completament resents .
		Donen compte de les similituds entre els particulars .

Figura 9. Categories de les entitats immanents

El màxim defensor contemporani dels **universals immanents** fou David **Armstrong**. Armstrong advoca per la **identitat numèrica** entre universals presents en múltiples particulars.

Relació	Transcendentalisme	Particulars i universals són entitats separades .
		És difícil donar compte de la relació.
	Immanentisme	Universals i particulars són entitats diferents , però co-dependents pel que fa a la seva existència.
		Són inseparables pel que fa a la seva essència.

Figura 10. Relació entre entitats

Els **universals** poden tenir **diferents aritats** segons la quantitat de **particulars** que involucren: *relació 1-ària, 3-ària, 4-ària...* Un exemple de relació 3-ària seria ... **està entre ... i ...** (hi ha tres llocs on incloure entitats).

De l'exemplificació	De la no-existència dels particulars nuus
Per a qualsevol universal N-ari, U , existeixen almenys N particulars que són U .	Per a cada particular, x , existeix almenys un universal, U , tal que x és U .

Figura 11. Principis lògics sobre universals

Quan una diu que un particular exemplifica un universal no se segueix que els uneixi una relació; **Armstrong** vol pensar-los en termes d'**estats de coses**. Són maneres particulars com és el món.

Estats de les coses	Universals i particulars
Entitats bàsiques ; el món n'està compost.	Constituents dels estats de les coses.

Figura 12. Principis lògics sobre universals

Els **universals i els particulars estan units** no a partir d'una relació entre ells, sinó en virtut de **funcionar com a constituents**. Cap d'ells és més bàsic que d'altres.

1.4.3 Universals i la relació de causació

Així doncs, en l'**immanentisme**:

Universals	Particulars
Fusionats en els estats de coses.	

Figura 13. Fusió dels universals i els particulars

A vegades es diu que els **universals** són, en algun sentit, **parts (pròpies) dels particulars** que els *exemplifiquen* (si bé en Armstrong no hi ha exemplificació).

Part pròpia
Part d'un objecte que no és tot l'objecte (anomenat <i>part impròpia</i>).
La localització espai-temporal de les parts pròpia i impròpia sembla coincidir.

Figura 14. Part pròpia

Armstrong considera que la part pròpia universal (*la blavor d'una cadira, la duresa d'una taula, el pes d'una pilota*) **no és espai-temporal**. Però les **relacions causals** es donen en l'espai-temps i una de les funcions de les propietats és fonamentar-les. Per **Armstrong** els **universals fonamenten els poders causals** dels objectes: el pes d'una taula explica perquè cau.

Hi ha dues línies per solucionar el problema (*aquesta discrepància sobre els poders causals*):

Ted Sider	Els universals tenen localització espai-temporal i estan en tot l'objecte .		
	Exemples	La duresa de la taula està espacialment localitzada en la totalitat de la taula.	
		La humanitat d'en Gerard està localitzada en la totalitat d'en Gerard.	
	Els universals	i l'objecte	estan co-ubicats .
			són entitats diferents .
estan completament presents a tot arreu on estan exemplificats.			
Armstrong	L'espai-temps	no és una caixa on emmagatzemar els universals .	
		és la conjunció dels estats de coses .	
	Els universals	són constituents dels estats de coses .	
		intervenen en les relacions causals .	

Figura 15. Propostes per resoldre el problema de la situació espai-temporal dels universals

Però es presenta el problema del **regrés infinit de Bradley** amb la naturalesa de les **relacions** que mantenen units els conjunts de propietats que conformen els objectes.

La **rosa** és **vermella**.

La **rosa** exemplifica l'universal monàdic **vermellor**.

Relació

diàdica:

universal

diàdic

\langle la rosa, vermellor \rangle exemplifica l'universal diàdic **exemplificació**.

Relació

diàdica:

universal

diàdic

$\langle\langle$ la rosa, vermellor \rangle , exemplificació \rangle exemplifica l'universal diàdic **exemplificació**.

Relació

diàdica:

universal

diàdic

...

Es dona un **regrés infinit** en els **universals** i els **particulars** fusionant-se als **estats de coses**.

Si cada cop es necessita una entitat addicional per explicar la unió entre particulars i universals, s'arriba a una **cadena infinita d'entitats addicionals i explicacions**.

Edwards	Transcendentalista.	
	Evita el regrés	Acceptant que existeix , però això mostra que l' exemplificació és una relació diferent a les altres de manera primitiva : no cal explicar-la.
Armstrong	Immanentista.	
	Alternativa	No hi ha exemplificació : cal un altre mecanisme.

Figura 16. Propostes per resoldre el problema del regrés infinit

Com que **tota teoria necessita algun primitiu**, ambdues teories estan en un empat tàcit.

1.4.4 L'ontologia d'Armstrong

Armstrong és un **naturalista**: considera que la **ciència** determina **què existeix**.

Principi Eleàtic
Tot allò que existeix implica una diferència respecte als poders causals d'una cosa.

Figura 17. Principi Eleàtic

El **Principi Eleàtic** implica que només els universals que participen a les interaccions causals existeixen. **Es descobreix quins universals hi ha a posteriori**: a partir del **mètode científic**. No es pot descobrir l'existència dels universals amb el raonament *a priori*, resultant en una **ontologia molt restringida**.

Principi d'Exclusió
Si es pot provar a priori que una cosa exemplifica un cert universal llavors aquest universal no existeix .

Figura 18. Principi d'Exclusió

Armstrong rebutja la idea d'**universals no instanciats**: propietats no exemplificades per cap particular. Tot i que el predicat de *ser idèntic a si mateix* **existeix** (es pot expressar), és difícil des d'un punt de vista ontològic determinar si es **correspon amb algun universal immanent**. Per **Armstrong**, si *ser idèntic a si mateix* **no està exemplificat** per cap particular, no es considera que existeixi com a universal immanent en la seva ontologia

Disjuntius	La disjunció de dos universals .			
	Exemple	Ser transmissor de calor.	:	Ser transmissor de calor o tenir càrrega negativa.
		Tenir càrrega negativa.		
	Per Armstrong no existeixen:			
	Principi Eleàtic	Els universals passen el test per separat , però el disjuntiu no existeix :		
		Ser transmissor de calor.	Hi ha entitats que tenen certs poders causals per tenir càrrega negativa o transmetre calor.	
		Tenir càrrega negativa.		
	Ser transmissor de calor o tenir càrrega negativa.	No afegeix poders causals als objectes que l'exemplifiquen.		
Els universals fonamenten similituds genuïnes entre els objectes.		Ser transmissor de calor o tenir càrrega negativa faria genuïnament similars un electró i una paella de metall, tot i que no ho semblen.		

Conjuntius	La conjunció de dos universals .			
	Exemple	Ser líquid.	:	Ser líquid i metàl·lic.
		Ser metàl·lic.		
	Principi Eleàtic	Els universals passen el test per separat , i el conjuntiu existeix : afegeixen poders causals nous als objectes que l'exemplifiquen.		
		El mercuri és metàl·lic i líquid, cosa que dona poders causals diferents a les coses que són només metàl·liques o només líquides.		

Figura 19. Propostes per resoldre el problema de la situació espai-temporal dels universals

1.4.5 Referència i quantificació

L'estudi de la semàntica dels predicats ha de distingir-se de la teoria dels universals. **L'ontologia i la semàntica han de separar-se**; pel seu mutu benefici.¹

Fins ara, les teories s'han centrat en les **característiques metafísiques** de les propietats. Però hi ha qui defensa un enfoc de la qüestió sobre les seves **característiques semàntiques**. Els universals d'**Armstrong** no són el tipus d'entitat que satisfarien raons semàntiques com ho farien els **referents** dels predicats o entitats sobre les quals es **quantifica** en el **llenguatge** ordinari.

1.5 Trops

La **teoria dels trops** afirma que **només** existeixen els **particulars**: no hi ha universals.

Argument per l'existència dels universals	Teoria dels trops
Si diversos objectes tenen una propietat , la comparteixen .	Hi ha un munt d' exemplificacions particulars , però no se segueix que hi hagi un universal .
Aleshores, la propietat és universal .	

Figura 20. Argument de l'existència dels universals enfrontat a un teòric de trops

Un **universal** és una **única entitat** que existeix en els objectes que exemplifiquen una propietat. Cada objecte amb la **propietat** x té el seu **trop** de x .

Trop
Exemplificació d'una propietat .

Figura 21. Trop

1.5.1 Trops i la relació de causació

Una de les **característiques de les propietats** és que fonamenten els **poders causals**.

La debilitat del cable va provocar el col·lapse del pont.

La **teoria dels universals** imputaria el *col·lapse del pont* al **cable**, recipient de l'**universal** *ser dèbil*. La **teoria dels trops**, d'altra banda, afavoreix el **trop del cable**.

En el cas dels **enunciats generals**:

Els objectes metàl·lics condueixen l'electricitat.

El **trop** *conduir l'electricitat* és una **propietat** de diversos objectes. Els enunciats en **termes de trops** observen que tots els membres d'un conjunt comparteixen un **trop** (una *propietat*).

Propietat
Conjunt de trops exactament iguals.

Figura 22. Propietat

Les **propietats** són necessàries per poder considerar els **arguments semàntics**:

¹ David Armstrong, *Universals i Realisme Científic*, Volum II (1978).

<i>El vermell és més similar al taronja que al blau.</i>	<i>La vermellor d'aquesta cadira és més similar al taronja que a la blavor del cel.</i>
Es dona significat en termes de propietats amb trops .	Es dona significat en termes de trops .

Figura 23. Propietats per arguments semàntics

Pels defensors dels **trops** (com en **Armstrong**) no tots els **predicats** refereixen una propietat.

1.5.2 Relació objectes/trops

A al **teoria de trops** només hi ha els **trops** com a **particulars** i **entitats fonamentals**. Hi ha diverses maneres d'explicar els **objectes** en funció dels trops. Una d'elles és:

Objecte
Feix de trops co-presents .
Trops lligats junts pel fet d'ocupar el mateix punt de l'espai-temps.

Figura 24. Objecte

Els **feixos** s'obtenen amb la **relació de co-presència** (*compresència*).

1.5.3 Semblança entre objectes, semblança entre trops

Semblança entre objectes
Els objectes tenen trops exactament similars .

Figura 25. Semblança entre objectes

Però buscar en virtut de què són dos **trops exactament similars** duu a un **regrés a l'infinit**.

Així, per exemple, la **rosa** i el **bus londinenc** cadascun tindrà un trop que és exactament similar a l'altre. Anomenem-los **T1** i **T2**. Però com expliquem la semblança entre els trops carmesins **T1** i **T2**? Si seguim amb la proposta, sembla que la semblança entre **T1** i **T2** ha d'explicar-se en termes d'ells tenint trops exactament similars: això és, **el que fa els trops carmesins assemblar-se l'un a l'altre és el fet que ells mateixos tenen trops exactament similars**. Considerem que aquests trops que tenen **T1** i **T2** són **P1** i **P2**. Però ara hem de preguntar: en virtut de què són **P1** i **P2** similars? La resposta, altre cop, serà que **P1** i **P2** mateixos **tenen trops exactament similars**; anomenem-los **O1** i **O2**. Però, altre cop, hem de preguntar: en virtut de què són **O1** i **O2** similars? I la resposta serà, altra vegada, que **tenen trops exactament similars**. La seqüència continuarà infinitament, constituint un **regrés a l'infinit**, i mai podrem fonamentar la similitud entre trops. Més seriosament, si hem d'entendre la semblança entre objectes en termes de semblança entre trops i no podem fonamentar la semblança de trops, un es podria preocupar que, des d'aquest punt de vista, **no podem entendre semblança entre objectes** en absolut.

S'han plantejat diverses propostes per solucionar el problema:

Relació interna	La semblança exacta de trops és una relació interna .	
	Problema	Això fa que aparegui una relació de semblança exacta entre ells: un trop . Suposa un nou regrés a l'infinit .
Relació primitiva		La semblança exacta de trops és una relació primitiva .

Figura 26. Possibles solucions pel problema del **regrés a l'infinit** en la semblança entre trops

1.5.4 Trops i universals

Un **problema** per a totes les posicions és la **relació entre les propietats i els objectes**. També conflueixen en preguntar-se **quants trops o universals hi ha**: la seva relació amb els predicats.

Campbell	Teoria dels trops	És una teoria de la constitució òntica del cosmos .
		És un esquema per tenir en compte els patrons de varietat, semblança i ordre que es poden trobar en el cosmos i independentment de l'existència dels pensadors que han desenvolupat el llenguatge .
	No hi ha correspondència un a un entre predicats significants i trops .	
	Hi pot haver menys o més varietat de trops que de predicats.	
	Els patrons reals de semblança , en lloc de la significació del discurs, marquen la pauta.	
Simons	Una no pot establir una ontologia expandida només construint nous predicats amb significat.	
	Afavoreix la teoria dispersa de trops , anàloga a la teoria dispersa d'universals d'Armstrong .	
	No tot predicat correspon a un tipus de trop.	
	Quins tipus de trops hi ha és en general una qüestió d' investigació empírica .	

Figura 27. Vessants de la teoria de trops

La seva motivació és **metafísica**; no semàntica.

La **teoria de trops** és una teoria molt **dèbil**: explicar quelcom pel fet de ser primitiu és no explicar res. La semblança d'objectes sempre duu a un regrés infinit.

1.6 Nominalisme

El **nominalisme de classes** no nega les propietats: defensa que els objectes que comparteixen una **propietat** formen una **classe**. Per tant, les propietats són reduïbles a classes:

Tinença d'una propietat
Pertinença en una classe.

Figura 28. Propietats i classes

Les **propietats**, doncs, són els **conjunts**.

Proposa una **ontologia** composta d'**objectes** i **classes** (*considerades, majoritàriament, entitats abstractes*).

1.6.1 Regrés a l'infinit

Armstrong considera que el **nominalisme de classes** està compromès amb:

- (1) Un objecte *a* té una propietat *F* si, i només si, és un membre de la classe dels *Fs*.

Cosa que està sotmesa al **regrés a l'infinit** (com el de Bradley), degut a l'existència de la relació de *ser membre de*. Se soluciona considerant *ser membre de* com a una **relació primitiva**.

1.6.2 Característiques de les propietats segons el nominalisme de classes

Classe	D'un sol membre	Propietat instanciada per a un sol objecte .
	Buida	Les propietats no estan instanciades .
	Amb els mateixos membres que una altra	Són la mateixa propietat .

Figura 29. Tipus de classe i la seva propietat conseqüent

Però sorgeix un **problema**: si només es consideren objectes **actuals** (*que es donen al món propi: tenir cor, tenir ronyó*), totes les classes buides tenen la mateixa proposició. David **Lewis** prova de solucionar-ho considerant que les classes estan fetes d'objectes tant **actuals** com **possibles** (*que pot existir en algun món, per més que no existeixi a l'actual*).

Les **propietats** són **abundants**.

Classe
Abstracta.
Pot existir de manera independent a la ment , a nosaltres.
Hi ha tantes classes com maneres de classificar objectes: potencialment infinites .

Figura 30. Classe

Però les **classes no** semblen *prima facie* **adequades** per afirmar que les propietats marquen les **similituds genuïnes** entre objectes: la propietat (classe) de *ser humà o ser metàl·lic o ser vermell* és tan legítima com la de *ser humà* (sense la disjunció). Sembla que algunes classes marquen similituds genuïnes entre els seus membres i d'altres, no.

Sorgeix un altre problema:

Ordre de l'explicació
Un objecte té una propietat perquè pertany a una classe ... <i>però no hauria de ser al revés?</i>
Res explica per què els membres d'una classe són membres de la classe.

Figura 31. Ordre de l'explicació

1.7 Teories pluralistes de les propietats

Les **teories pluralistes** pretenen satisfer totes les **característiques intuïtives pre-teòricament** de les **propietats** en base a fer **diferències** dins de les entitats que es consideren **propietats**.

Qualsevol **classe de coses**, per més arbitrària i miscel·lània i indescriptible en el pensament i el llenguatge, i per més que sigui supèrflua en la caracterització del món, és tanmateix una **propietat**. Per tant, hi ha propietats en una **abundància immensa**.

El fet d'haver-n'hi amb tanta abundància permet donar compte de les característiques que resulten dels arguments de la referència i de la quantificació. **Per a qualsevol predicat que s'inventi, si té condicions d'aplicació ben especificades, hi haurà una propietat.**

Propietats segons Lewis
Classes d' objectes actuals i possibles .
N'hi ha una enorme quantitat .

Figura 32. Propietats segons David Lewis

Però la **sobre-abundància de propietats** causa **problemes** quan es vol donar compte dels **aspectes metafísics** de les propietats: *quan dos objectes comparteixen una propietat són genuïnament similars...* però això es complica si se'ls han assignat propietats fictícies. A més, afirmar que les propietats dels objectes fonamenten els poders causals dels objectes incorre en el problema de **com tractar una propietat inventada**.

Seria diferent si tinguéssim no només la incommensurable multitud de totes les propietats, però alhora una elit minoritària de propietats especials. Anomenem-les **propietats naturals** [...] Les propietats naturals serien aquelles la compartició de les quals genera semblança, i aquelles rellevants per als poders causals.²

La solució de **Lewis**, doncs, és establir una **distinció dins** de les **classes**.

Propietats naturals	Propietats abundants
Quan dos objectes les comparteixen són semblants .	Adequades per les tasques semàntiques de les propietats.
Fonamenten els seus poders causals .	

Figura 33. Propietats naturals i abundants

Però què fa especials a les classes naturals?

Primera opció	Segona opció
Els universals d'Armstrong.	Usar els trops , en comptes dels universals.
Una classe natural es defineix com una classe en al qual tot membre comparteix el mateix universal.	Tots els membres de la classe instancien trops exactament similars .

Figura 34. Opcions de Lewis per respondre a la pregunta què fa especials a les classes naturals?

La raó per la qual aquestes teories s'anomena *pluralistes* és perquè **prenen d'altres teories**.

Més simplement, un **Nominalista** prendria com un fet primitiu que algunes classes de coses són propietats perfectament naturals; d'altres són menys-que-perfectament naturals en diversos graus; i la majoria no són naturals en absolut. Tal Nominalista pren *natural* com un predicat primitiu, i no ofereix cap anàlisi d'a què es refereix en predicar-lo de classes. La seva intenció és seleccionar les mateixes classes com a propietats naturals que l'usuari dels universals escolliria. Però ell considera els universals com maquinària immòbil, sobreposada de manera fictícia sobre la diferència objectiva primitiva entre les propietats naturals i les altres.³

Però, altra vegada, cal de postular una **noció primitiva d'exemplificació** o fusió per explicar la relació entre l'universal i el particular o una **relació primitiva de semblança entre els trops**.

Tercera opció
Totes les propietats, incloses les naturals, són només classes .
No hi ha ni universals, ni trops.
El que marca les classes que són classes naturals és primitiu .
No hi ha una explicació substantiva d'aquest fet.

Figura 35. Tercera opció per respondre a la pregunta què fa especials a les classes naturals?

² David Lewis, *New Work for a Theory of Universals* (1983).

³ David Lewis, *New Work for a Theory of Universals* (1983).

Així, la proposta de les teories pluralistes és, d'una banda, prendre les **classes**; d'altra banda, poden agafar els **universals d'Armstrong** (si bé cal considerar la fusió primitiva) o **nominalisme amb trops** (i determinar que ser membre és primitiu).

Edwards
Es pregunta si és realment tan negatiu postular que alguna relació és primitiva .
Totes les teories necessiten postular quelcom de primitiu.
El nominalisme de Lewis posa aquesta primitivitat al davant de tot.

Figura 36. Edwards i el problema dels primitius

Totes les teories **pluralistes** acaben tenint **dos primitius**:

Noció de <i>ser membre</i> d'una classe	Relació d'exemplificació i fusió
Per tal de tenir classes abundants .	O semblança de trops.
	O diferència entre classe natural i no natural.

Figura 37. Primitius de les teories pluralistes

Metafísica II

- 2 -

Identitat personal

Professora: Marta Campdelacreu Arques (marta_campdelacreu@ub.edu)

2.1 Introducció

Hi ha diverses preguntes que envolten la qüestió de la identitat personal: la seva rellevància, la seva naturalesa, la seva demostrabilitat...

Identitat numèrica sincrònica			Identitat numèrica diacrònica		
Instant temporal.			Persistència en el temps.		
Persona A	a	Temps t	Persona A	a	Temps t ₁
Persona B			Persona B		Temps t ₂

Figura 1. Identitat numèrica sincrònica i diacrònica

Aquesta assignatura, però, se centra en la **identitat metafísica**: *quin tipus d'entitats som? Quina és la nostra naturalesa?*

2.2 Animalisme

Un dels defensors més importants de l'**animalisme** és Eric **Olson**. Tot i ser **històricament molt impopular** (ara comença a agafar tracció), la tesi sembla bastant intuïtiva. Els **éssers humans** són entitats **materials**: en concret, **animals, organismes**. La pregunta *què soc?* sembla remetre a *quin objecte soc?*

Animalisme
Els éssers humans són numèricament idèntics a un animal .
Són organismes biològics .

Figura 2. Animalisme

2.2.1 Primer argument

El **primer argument** de l'animalisme és que l'ésser humà és un **animal pensant**. Intuïtivament, s'assoleixen les següents premisses:

Premissa 1	Es considera l' animal que està on s'està la persona .	
Premissa 2	L' animal sembla tenir estats mentals .	
	Comparteixen els mateixos :	Cervell .
		Sistema nerviós .
		Entorn .
	L' animal mostra el mateix comportament que mostraria que la persona té ment .	
Premissa 3	De fet, l' animal sembla tenir tots els estats mentals que té la persona.	

Premissa 4	Si la persona i l'animal no són el mateix objecte, aleshores hi ha dos éssers pensant els pensaments de la persona: l' <i>animal pensant</i> i la <i>persona pensant</i> .
	Per a cada pensament hi hauria dos pensadors .
Premissa 5	No hi ha dos éssers pensants pensant els pensaments de la persona al mateix lloc i moment.
Conclusió	La persona i l'animal que està on la persona està són un sol objecte.

Figura 3. Argument de l'animal pensant

2.2.2 Segon argument

El **segon argument** presenta l'ésser humà com a **animal essencialment**. Això no vol dir que no sigui **molt diferent de la resta** dels animals; per exemple, pel fet que té *autoconsciència*. Però té la **mateixa naturalesa** que la resta dels animals: és un **organisme biològic**.

Organisme
Es caracteritza per tenir vida en el sentit biològic del terme.

Figura 4. Organisme

Seguint a **Locke**, **Olson** defineix:

Vida d'un organisme
Esdeveniment biològic auto-organitzat que manté l' estructura interna complexa de l'organisme.

Figura 5. Vida d'un organisme

L'**ésser humà** és **particular concret**, substància. No és esdeveniment, ni estat, ni aspecte d'una altra entitat. Té una **vida**; la qual és un esdeveniment. L'ésser humà té **parts materials**, que poden canviar al llarg del temps; però **no parts immaterials**.

2.2.3 Tercer argument

El **tercer argument** de l'**animalisme** es basa en la **persistència** al llarg del temps.

Persistència d'un organisme	
L' organisme que és cada ésser humà persisteix en el temps en la mesura que la seva vida continua .	
Cessació d'existència	L'esdeveniment que manté la seva estructura interna característica no continua i no pot ser reprès .

Figura 6. Persistència d'un organisme

Segons els animalistes, la **continuitat psicològica** **no** és ni **necessària** ni **suficient** per a la **persistència** pròpia. Un animal humà comença a existir essent un **embrió**; però els embrions no tenen **capacitats mentals**: la continuïtat psicològica no és necessària per a la persistència. Hi ha éssers humans en un estat **vegetatiu** irreversible; però continuen sent idèntics a l'animal humà sense estats mentals.

Propietats mentals
Són temporals: contingents . Inclouen <i>ser estudiant</i> o <i>ser vella</i> .

Figura 7. Propietats mentals

Aquest tipus d'argument troba dificultats davant l'escenari del **príncep i el sabater**, de **Locke**. S'adapta amb el **transplantament** del cervell de l'**Anna** al cos de la **Lana**, a qui prèviament s'ha extirpat el cervell. El **cos** que rebrà el cervell de l'**Anna**, quan es desperti de l'operació, serà **psicològicament continu** amb l'**Anna**.

L'**animalisme** considera que, quan a l'**organisme idèntic a l'Anna** se li ha extirpat el cervell, ha continuat amb vida gràcies a la tecnologia. Per tant, l'**organisme que és l'Anna** **no se n'ha anat amb el cervell de l'Anna**. Paral·lelament, l'**organisme idèntic a la Lana** només ha patit un transplantament de cervell, tan **inconseqüent** com si li haguessin trasplantat un fetge.

Així, després del transplantament, l'**Anna** és l'**organisme sense cervell** i la **Lana**, l'**organisme amb un nou cervell** i una vida mental completament nova.

2.2.4 Quart argument

Però la defensa de l'**animalisme** es complica encara més en casos d'**identitat en un moment de temps** com ara el de germans **siamesos** amb una fusió prou severa per no poder separar-los sense que perdin la vida.

2.3 Constitucionalisme

Constitucionalisme
Una persona està constituïda per un animal , organisme.
Hi ha dos objectes al mateix lloc.

Figura 8. Constitucionalisme

Els constitucionalistes afirmen que els éssers humans tenen propietats **incompatibles** amb ser **animals** (*ser essencialment capaços de pensar, autoconsciència*), però estan **co-ubicats** amb un animal, negant d'aquesta manera el sentit comú. Les persones són **objectes materials**, sense tenir parts immaterials; com ja afirmaven els **animalistes**.

Tesi de la no-coincidència
Dos objectes materials diferents no poden estar al mateix lloc al mateix moment de temps .

Figura 9. Tesi de la no-coincidència

Els constitucionalistes responen a la **no-coincidència** afirmant que dos objectes materials poden ocupar el **mateix espai i temps** si estan fets de la **mateixa matèria**. Però no són la mateixa cosa perquè tenen **propietats diferents**.

2.3.1 Relació de constitució

Lyanne Rudder **Baker** proposa l'exemple d'una **tassa**, que emmiralla l'exemple d'Allan **Gibbard** de l'estàtua Goliat. La **tassa** està feta d'un **tros de ceràmica**; l'estàtua, d'un **tros de fang** (*Lump*). Si s'aixafés el fang o la ceràmica, aquests seguirien existint... però l'estàtua i la **tassa** no. Per tant es troba que **coincideixen materialment** però, com que tenen **propietats diferents**, han de considerar-se objectes diferents...

Figura 10. La tassa i el tros de ceràmica

La **relació de constitució** s'ha de **relativitzar** a moments de **temps**, perquè les parts materials que componen els objectes són susceptibles a **canvi**, mantenint encara la **identitat** original.

Circumstàncies favorables
Allò que propicia l'existència de quelcom.

Figura 11. Circumstàncies favorables

Un tros de fang ha d'estar en **circumstàncies favorables** per trobar una estàtua en el seu *lloc*.

Baker estableix:

ser F és la propietat primària de x (ser un tros de fang)

ser G és la propietat primària de y (ser una estàtua)

ser F \neq ser G

D són circumstàncies favorables per a G (circumstàncies favorables de ser estàtua)

F és la propietat de tenir la propietat de ser F com a propietat primària*

G és la propietat de tenir la propietat de ser G com a propietat primària*

Aleshores, segons **Baker**:

x constitueix y a t =_{df}

(a) *x i y són espacialment coincidents a t*

(b) *x és a D a t*

(c) És necessari que:

$\forall z[(F^*_z t \wedge D(z_t)) \rightarrow \exists u(G^*_u t \wedge u \text{ és espacialment coincident amb } z_t)]$

Cal que, per a tot *z*, si és un tros de fang en *t* i està en circumstàncies favorables per ser **estàtua**, aleshores existeix almenys un *u* que és una estàtua i és espacialment coincident amb *z* a *t*.

(d) És possible que:

$\exists x(t) \wedge \nexists w(G^*_w t \wedge w \text{ és espacialment coincident amb } x_t)$

Hi ha un **món possible** on *x* **existeix** a *t* i **no existeix** cap objecte *w* que sigui una estàtua i sigui espacialment **coincident** amb *x* a *t*.

(e) Si *y* és **immaterial**, aleshores *x* **també** és immaterial

Cal establir clarament la diferència entre **constitució** i **composició**:

Composició	Constitució
Tenir com a parts pròpies ...	Estar fet materialment de...

Figura 12. Diferència entre composició i constitució

El **constitucionalisme**, doncs, estableix que **som persones**, però **no animals**. Tanmateix:

Constitució	En certs moments podem estar constituïts per:		Animals	
			Parts inorgàniques...	
Intercanvis	Si fossin possibles els transplantaments cerebrals , podríem estar constituïts :	Primer per	Un animal	i parts inorgàniques.
		Després per	Un cervell	
		Després per	Un animal	

Figura 13. Constitucionalisme

Per tant, en **tot moment** coincidim amb quelcom **material**.

2.3.2 Creació i persistència al llarg del temps

Segons **Baker**, els **organismes humans** són diferents de les **persones**.

Creació
Quan un organisme humà desenvolupa perspectiva de primera persona .
Un nou objecte, una persona , comença a existir coincidint espacialment amb l'organisme.

Figura 14. Creació

Per tant, la **diferència** fonamental entre persones i organismes és:

Persona	Organisme humà
Té una perspectiva de primera persona de manera essencial.	Té propietats de tipus biològic de manera essencial.

Figura 15. Diferència entre persona i organisme humà

Es defineix la **perspectiva de primera persona**:

Perspectiva de primera persona	
Perspectiva	És una experimentació de la realitat des d'una orientació particular .
Primera persona	L' orientació prové del propi punt de vista del subjecte .

Figura 16. Perspectiva de primera persona

2.3.3 Perspectiva de primera persona en humans

El **fetus humà** és capaç de mantenir una **perspectiva rudimentària** de primera persona i, doncs, passa a constituir una **persona**. Hi ha dues **condicions** de **perspectiva rudimentària**:

Perspectiva rudimentària de primera persona	
Entitat conscient (sensible).	
Intencionalitat : afegeix una certa capacitat per a un comportament dirigit a aconseguir objectius.	

Figura 17. Perspectiva rudimentària de primera persona

Només els **nens** (a diferència de la resta d'animals, que tenen la **perspectiva rudimentària**) són capaços d'**adquirir** o **desenvolupar** una **perspectiva de primera persona robusta**.

Perspectiva de primera persona robusta
Amb l' adquisició de llenguatge s'assimilen nous conceptes i, arribats a cert punt, s'arriba a un autoconcepte que permet concebre's , en primera persona, a una mateixa com a una mateixa.

Figura 18. Perspectiva de primera persona robusta

La **perspectiva de primera persona robusta** és una capacitat **dependent** del **llenguatge**: s'hi necessita la **interacció** social i lingüística. Algunes manifestacions d'aquesta perspectiva serien:

(Jo) em pregunto com (jo) seré de gran.

(Jo) dubto que (jo) ho suporti.

(Jo) et prometo que (jo) vindré.

La perspectiva de **primera persona** permet la **persistència** al llarg del temps:

Persistència al llarg del temps
Una persona persisteix en el temps en la mesura que exemplifica la seva perspectiva de primera persona durant aquest temps.

Figura 19. Persistència al llarg del temps

2.3.4 Crítica

El **constitucionalisme** afirma que **no** som **idèntics** als **animals** que ens **constitueixen**. Es torna al problema de l'animal pensant, vist amb l'**animalisme**:

Premissa 1	Es considera l' animal que està on s'està la persona .
Premissa 2	L'animal sembla tenir estats mentals .
	Comparteixen els mateixos :
	Cervell.
	Sistema nerviós .
Premissa 3	Entorn.
	L' animal mostra el mateix comportament que mostraria que la persona té ment .
Premissa 4	De fet, l'animal sembla tenir tots els estats mentals que té la persona.
Premissa 5	Si la persona i l'animal no són el mateix objecte, aleshores hi ha dos éssers pensant els pensaments de la persona: l' <i>animal pensant</i> i la <i>persona pensant</i> .
	Per a cada pensament hi hauria dos pensadors .
Conclusió	No hi ha dos éssers pensants pensant els pensaments de la persona al mateix lloc i moment.
Conclusió	La persona i l'animal que està on la persona està són un sol objecte.

Figura 20. Problema de l'animal pensant

El **constitucionalisme** de **Baker** voldria rebutjar l'argument a partir de la **Premissa 2**: distingeix entre la persona (*perspectiva en primera persona*) i l'animal (*organisme viu essencialment*). Però el problema conclou que la persona i l'animal són **un sol objecte**, i no dos objectes coincidents, portant a una **contradicció** si se li assignen propietats diferents.

Metafísica II

- 3 -

El problema del canvi

Professora: Marta Campdelacreu Arques (marta_campdelacreu@ub.edu)

3.1 La paradoxa

Paradoxa	
i	Un argument <i>aparentment</i> vàlid.
ii	Amb premisses <i>aparentment</i> vertaderes.
iii	I una conclusió <i>aparentment</i> falsa.

Figura 1. Noció tradicional de paradoxa

És central el mot *aparentment*.

Aparença
Existeix una justificació <i>prima facie</i> per creure quelcom.

Figura 2. Aparença

Les **paradoxes** són tals que no només existeix justificació *prima facie* per a cadascuna de les afirmacions (*i*, *ii*, *iii*), sinó que **no tota justificació pot ser una justificació en última instància**.

Aspecte negatiu de la paradoxa
Hi ha una simetria entre la justificació de les afirmacions (<i>i</i> , <i>ii</i> , <i>iii</i>) que fa molt difícil decidir quina de les justificacions hauria de ser rebutjada .

Figura 3. Aspecte negatiu de la paradoxa

Ted **Sider** escriu:

[E]l desafiament és que **persistència** a través del canvi és **inconsistent** amb la **Llei de Leibniz**. [...] Consideri's qualsevol cas ordinari de canvi. Suposi's que em tallo els cabells. Semblaria que la persona abans de tallar-se els cabells, anomenem-la Cabellsllargs, té **propietats diferents** que la persona, Cabellscurts, després de tallar-se els cabells; una té els cabells llargs mentre l'altra té els cabells curts. La Llei de Leibniz sembla implicar que Cabellsllargs i Cabellscurts són **distints**, i per tant que jo **no sobrevisc a tallar-me els cabells**, donat que la persona després de tallar-me els cabells **no és la mateixa** persona d'abans de tallar-me els cabells.

Donat qualsevol **cas ordinari de canvi**, un objecte passa de **t₁** (anomenem **A** l'objecte en aquest instant) a **t₂** (anomenem **B** l'objecte en aquest instant). *Aparentment*, donada la definició intuïtiva de canvi:

Noció intuïtiva de canvi	
i	Existeix un objecte .
ii	Que té propietats incompatibles en diferents moments .

Figura 4. Noció intuïtiva de canvi

Assumint que el **món no és contradictori** i d'acord amb (i), **A** és el **mateix objecte** que **B**.

Sider presenta l'argument de tal manera que Cabellsllargs (**A**) i Cabellscurts (**B**) són **objectes** que es consideren en un **moment donat**. Això li permet mantenir-se **neutral** respecte la identitat dels referents dels noms Cabellsllargs (**A**) i Cabellscurts (**B**).

Llei de Leibniz
$\forall x \forall y (x = y \rightarrow \forall F (F(x) \leftrightarrow F(y)))$
Per a tot x i y , si x = y aleshores comparteixen totes les propietats .
Alternativament, si x i y no tenen les mateixes propietats , aleshores x ≠ y .

Figura 5. Llei de Leibniz

Aparentment, d'acord amb (ii), **A** i **B** tenen **propietats incompatibles** i segons la **Llei de Leibniz** són, doncs, **objectes diferents**. Però *per què se'n segueix que tenen propietats incompatibles, i no propietats incompatibles en diferents moments?*

La manera de **Sider** de presentar l'argument de manera que Cabellsllargs (**A**) i Cabellscurts (**B**) són **objectes** que es consideren en un **moment donat** duu a pensar que té sentit atribuir-los propietats **sense relativitzar** aquestes propietats de temps.

Tanmateix, tampoc és una solució dir-ho en argot (doncs podria ser que *doblegat-el-Dilluns* i *recte-el-Dimarts* són compatibles perquè són **propietats indexades temporalment**) si això només vol dir que, d'alguna manera, pots estar doblegat el Dilluns i recte el Dimarts.

Una resposta és **indexar les propietats al temps**; però David **Lewis** demana que la solució vagi acompanyada d'un **principi**.

Paradoxa del canvi	
a	Definició de paradoxa: <i>argument aparentment vàlid amb premisses aparentment vàlides</i> .
P1	Aparentment, per la noció intuïtiva de canvi , el cas exemplificat és un cas de canvi .
b	S'assumeix que el món no és contradictori .
c	S'assumeix la Llei de Leibniz : <i>si x = y aleshores comparteixen totes les propietats</i> .
P2	Aparentment, per la segona clàusula (ii) de la noció intuïtiva de canvi , A i B tenen propietats incompatibles i per tant per la Llei de Leibniz diu que no són el mateix objecte .
C	Aparentment, el món és contradictori o té una contradicció .

Figura 6. Paradoxa del canvi

3.2 Les solucions

Les **solucions** es poden agrupar en tres categories:

3.2.1 Temps i objectes

Es **relativitzen** els **objectes** al temps.

Temps i objectes
S'hi accepta que, donat un objecte canviant A , si A existeix a un temps t , aleshores existeix l'objecte A-a-t , i només aquest és el portador primari de les propietats involucrades en el canvi .

Figura 7. Temps i objectes

Inclou dues propostes, la primera de les quals és la **Worm View**.

Worm View	
Objecte A	Compost per parts temporals : A-a-t, A-a-t', A-a-t''...
	És la suma mereològica de les seves parts temporals .
Té l'avantatge de ser intuïtiva per a esdeveniments , una extensió als objectes.	
Crítica	No preserva la intuïció que l'objecte que exemplifica les propietats involucrades en el canvi és l' objecte mateix .

Figura 8. Worm View

La segona proposta és la **Teoria dels Estadis**.

Teoria dels Estadis	
Estadis	Els objectes ordinaris són objectes instantanis .
Canvi	Els diferents estadis estan ben relacionats amb propietats incompatibles .
Crítica	No preserva la intuïció que hi ha un únic objecte que és el subjecte del canvi .

Figura 9. Teoria dels Estadis

3.2.2 Temps i propietats

Es **relativitzen** les **propietats** al temps.

Temps i propietats	
S'hi accepta que, donat un objecte canviant A i una propietat P involucrada en el canvi, si A és P a t , aleshores existeix la propietat P-a-t , i només aquesta és el predicada primàriament de l'objecte.	

Figura 10. Temps i propietats

Inclou l'estratègia del **Relacionalisme**.

Relacionalisme	
Propietats	Tota propietat és realment una relació binària on el temps és el seu segon relatum .
	$\langle \text{estar verd}, a, t \rangle$, $\langle \text{estar madur}, a, t \rangle$...
És intuïtiu per algunes propietats: <i>tenir vint-i-cinc anys</i> no és la propietat aparentment monàdica $ANYS(x)$, sinó la relació diàdica $25ANYS(x, t)$.	
Crítica	No preserva la intuïció que el canvi implica que l'objecte té propietats incompatibles .
	Semblen desaparèixer les propietats intrínseques , perquè totes les propietats involucrades en el canvi tindran el temps com a un dels seus relata .

Figura 11. Relacionalisme

3.2.3 Temps i exemplificació

Es **relativitza** l'**exemplificació** (la possessió d'una propietat) al temps.

$$\forall x \forall y \left(x = y \rightarrow \forall P_t (P_t(x) \leftrightarrow P_t(y)) \right)$$

La resposta involucra **canviar** la formulació de la **Llei de Leibniz** tal i com s'indica: *dos objectes són iguals si l'un té certa propietat en un instant de temps alhora que l'altre té la mateixa propietat en el mateix instant de temps.*

Temps i exemplificació	
	S'hi accepta que, donat un objecte canviant A i una propietat P involucrada en el canvi, si A és P a t , aleshores hi ha una manera de tenir P que consisteix en tenir-a-t P , i només aquesta última és la manera primària de posseir P .

Figura 12. Temps i exemplificació

Inclou l'estratègia de l'**Adverbialisme**.

Adverbialisme	
No existeix quelcom com tenir una propietat de manera absoluta (<i>simpliciter</i>).	
Realment es té una propietat d'una certa manera temporal .	
Exemple	No existeix caminar de manera absoluta, sinó caminar de certa manera : <i>lenta-ment, ràpida-ment, tranquil·la-ment...</i>
	Les propietats es tenen de manera temporal : <i>tenir-P-en-t-ment, tenir-P-en t'-ment...</i>
Crítica	És massa abstracta i metafòrica.

Figura 13. Adverbialisme